

Vršovice 29.8.2010

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, vítám vás ve společenství, ve kterém chceme naslouchat a těšit se z Božího Slova.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Jak je Bůh dobrý k Izraeli k těm, kdo jsou čistého srdce. Avšak moje nohy málem odbočily, moje kroky téměř sešly z cesty. Chci být ustavičně s tebou, uchopils mě za pravici, povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijmeš. Ž 73,1n.23n

Píseň: 118 sl.1-5

Modlitba: Pane Bože, přicházíme naplnění radostí a vděčností, protože nás ujišťuješ o tom, že nerozděluješ lidi podle jejich dokonalosti, že nás přijímáš a zahrnuješ do svého milosrdenství. Nás, všelijak chybuující a hledající, nás, kteří často nemůžeme najít cestu k Tobě ani k sobě navzájem. O Tvé nepochopitelné milosti a lásce můžeme vydat vděčné svědectví i za tyto uplynulé dny. Přišli jsme, abychom Ti za to děkovali a chválili Tě.

Chceme Tě poprosit, abys nám ve svém Slovu ukazoval cestu, kterou máš pro nás připravenou. Poprosit Tě, abys nás posiloval svoji přítomností v Duchu svatém, abychom po této cestě dokázali jít. Abychom tak svědčili o naději pro každého osobně i pro celou společnost, ve které žijeme. Amen.

Čtení: Jer 2,4-13

Píseň: 384

Text: Lk 14,1.7-14

Haleluja. Chvalte, Hospodinovi služebníci, chvalte jméno Hospodina! Jméno Hospodinovo buď požehnáno nyní i navěky. Haleluja. Ž 113,1n

Milé sestry, milí bratři, když slyšíme Ježíšova slova z Lukášova evangelia, zdá se být všechno jasné. Prostě nemáme být ambiciózní a vypočítaví. Můžeme navléknout další dva korálky do náhrdelníku správného křesťana. Stačí jít s Ježíšem krok za krokem, pročitat evangelia, pozorovat a naslouchat a navlékat nové a nové korálky. Během této pouti se tak přetváříme a stáváme se lepšími lidmi. Žijeme dokonalejší život. Těžko něco vytknout, šňůra korálů správného křesťanského života bude za

chvíli úplná.

Je to opravdu tak? Nějak mě při tomto obraz obešel mráz. V duchu se mi před očima objevuje zástup lidí – skutečných i těch z knih. Lidí, které mám rád, kteří pro mě mnoho znamenají a jejich náhrdelník se zdá tak neúplný – prostě proto, že lidský život je jedinečný a zvláštní a košatý a nedá se sešněrovat do správných představ. Lidskost je přece v něčem jiném než v dokonalosti. Jak to tedy Ježíš myslel? Jak ho máme chápat?

Nemůžeme nad tím mávnout rukou a říct, že holt na toto nemáme povahu. Že pro evangelium nejsme dost dobří. Že chceme být raději normálními lidmi. Že už není doba, kdy platilo přísloví: „Sedávej panenku v koutě, budeš-li hodná, najdou tě.“ Svědectví svědků biblických i těch v historii církve nás ujišťuje, že prostá negace nestačí, že tu jde příliš o mnoho. Stačí si přečíst onu 14. kapitolu u Lukáše celou a vidíme, jak je naléhavá. Jsme tu zváni na svatbu, jsme zváni k následování Ježíše – a odmítnutí zřetelně znamená ztrátu života. To Ježíš podtrhuje v následujícím textu po podobenství o svatební hostině: „Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem.“

Takže naléhavost je veliká. Je zřetelné, že tu figuruje kříž, že ten skutečný život není bez bolesti. Ježíš se svojí zvěstí vstupuje do našich životů a naléhá a my jsme zmatení. Zajímavou odpovědí na naše hledání je starozákonní text, který vybrala církev v ekumenickém lekcionáři pro tuto neděli právě k našemu textu z Lukášova evangelia. Právě k Ježíšovým slovům, která se mi zdají tak odtržená od života. Prorok Jeremjáš vyřizuje přísné Hospodinovo slovo k Božímu lidu, který sešel z cesty. Přestal se orientovat podle Božích směrůvek, zapomněl, kam ho Pán Bůh dovedl a zcela se zamotal do světa kolem sebe. Zapomněl na Hospodina. A celé společenství Božího lidu se tím proměnilo. Proměnily se vztahy mezi lidmi. „Opustili mne, zdroj živých vod, a vytesali si cisterny, cisterny rozpukané, jež vodu neudrží.“ A najednou se ukázalo, že cesta, po které jdou nemá budoucnost. Pokřivený vztah k Bohu pokřivil vztah k lidem, protože se změnilы hodnoty, které život určují. Najednou tu byl strach, odcizení, bezmoc, najednou se porušovaly zásady soucitu, pomoci. Najednou judské království nebylo místem k životu. Ne proto, že by bylo nedokonalé, ale

proto, že nebylo lidské. Tento rozměr před námi otevřela církev výběrem starozákonního čtení z proroka Jeremjáše.

Vracím se k Ježíšovým slovům a najednou vidím, že patří do života. Vidím, že Ježíšovi jde o víc, než o další korálek pomyslného náhrdelníku života správného křesťana. To nám velice důrazně Lukáš ukazuje už v 1. verši dnešního textu, ale já to přehlédl: "Jednou v sobotu vešel Ježíš do domu jednoho z předních farizeů, aby jedl u jeho stolu; a oni si na něj dávali pozor." Znovu jsme u farizeů, kterým se jen těžko dalo něco vytknout ohledně způsobu života. Ale to, co nám tu chce evangelista vykreslit, je konflikt v pohledu na život. A na nás je, abychom do tohoto konfliktu vstoupili, abychom jej přijali do naší doby, do našich poměrů, do našeho hledání. Ježíš nezpochybňuje to, že bychom se měli snažit proměňovat svůj život - s tím počítá. To prostě nemůže odmítnout nikdo, kdo chce žít ve smlouvě s Hospodinem. Ale - zároveň upozorňuje, že život není sbírka korálů do dokonalého náhrdelníku. To, co Ježíš přináší, je světlo lidskosti. Chcete-li - Boží lidskosti. Otevírá nám cestu od člověka k člověku - tu cestu, která se začíná ztrácet, protože ta se sama nezařídí. A Ježíš nás ujišťuje, že to nemusíme vzdávat, že je tu možnost, jestliže vsadí na jiná pravidla, než nám vnucuje společnost. Jestliže se odvážíme žít alternativní život. Nemáme se lekat, že na této cestě zabloudíme, protože tu jsou hodnoty, které jí dávají budoucnost - hodnoty Božího království.

Ano, máme to nastavené tak, že úspěch lidského života se odvozuje od odezvy okolí. A aby mohla být, musíme být vidět. Je to lákavé, ale ničující, protože lidská odezva je velice proměnlivá a navíc je zřetelné, že jsou jako hodny kladné odezvy prosazovány hodnoty, které jsou ve finále ničující. Má-li být život k něčemu, musí být založen na něčem jiném. A to Ježíš přináší - je to Boží nabídka, Boží vztah k člověku. O to se můžeme opřít, tady najít svoji identitu. Odtud můžeme začít budovat svůj život, své vztahy. Uvědomme si, že jsme ve 14. kapitole Lukášova evangelia, v těsném sousedství vyvrcholení, ústředního Ježíšova motivu u Lukáše - podobenství o milosrdném otce. Pán Bůh nás přijímá bezpodmínečně a otevírá nám budoucnost u sebe. Tento motiv je přítomen i v tom našem textu, který varuje před sebezahleděností, před tím, abychom všechno neposuzovali podle sebe. Protože nás má Pán Bůh rád, můžeme žít jinak. Můžeme vidět druhého člověka. Nejde o to, abychom si přepočítávali korále našeho náhrdelníku křesťanského života, ale o to,

abychom se odvážili žít život podle pravidel Božího království. Ježíš nás povzbuzuje a napomíná, aby země byla místem k životu.

A najednou se všechno začne otevírat. O tom je Ježíš hluboce přesvědčen. O tom svědčí podobenství o hořčičném zrnku nebo o kvasu, která jsou v předchozí kapitole a ke kterému se naše texty vztahují. Najednou můžeme mít naději v našem osobním životě, naději vztahů s druhými lidmi. Protože můžeme vidět člověka zcela reálně, ale v jistotě, že ten druhý patří Pánu Bohu se všemi svými chybami a trápením a radostmi a krásou. Najednou je radost žít. Ovšem Ježíš se neuzavírá pouze do tohoto soukromého prostoru. Boží království přece ovlivňuje životy všech lidí, otevírá plný život pro lidskou společnost. Nemusíme vzdávat život, nemusíme rezignovat s tvrzením, že jinak žít nejde. Ježíš I pro nás přinesl Boží nabídku, že jiný život existuje a není síla, která by jej přemohla. Pro toto ujištění šel na kříž. S tímto ujištěním za námi přichází jako ten Vzkříšený.

Amen.

Píseň: 417

Přímluvná modlitba: Pane, máme Ti mnoho co odevzdat. Vyznáváme, že je toho mnoho, co nás trápí, co jsme sami pokazili a nevíme, jak to napravit, i toho, co nás přesahuje, cítíme se vůči tomu bezmocní a lekáme se mocností, která zdá se, vše ovládá.

Chceme Ti odevzdat všechny, kterým jsme ublížili a se kterými jsme ztratili vztah. Vyznáváme, že bez Tvé pomoci nejsme schopni najít cestu zpět k sobě navzájem. Prosíme, pomáhej nám i lidem okolo nás, abychom neztráceli důvěru v Tvoji pomoc v našem osobním životě. Za to Tě, Pane, prosíme.

Pane, odevzdáváme Ti všechny ty, kteří jsou nešťastní a rozbolavělí. Odevzdáváme Ti ty, kteří se cítí odstrčení a mají pocit, že o ně nikdo nestojí. Prosíme, dávej se jim poznat ve své lásce a nám dej sílu a empatii, abychom o ní uměli svědčit. Za to Tě, Pane, prosíme.

Pane, prosíme Tě za Tvůj lid. Prosíme Tě za naše sborové společenství. Prosíme, abychom slyšeli Tvé pozvání a přijali je. Prosíme, aby Tvůj lid, Tvá církev, byla svědectvím o tom, že v tomto světě existuje naděje pro každého a že tato naděje je u Tebe. Za to Tě, Pane, prosíme.

Pane, prosíme, za všechna místa, kde se násilí už stalo denním zvykem. Kde lidé už ani bez nenávisti neumí žít. Nevíme si rady a neumíme pomoci.

Voláme k Tobě o pomoc, abys proměňoval lidská srdce. Za to Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za všechna místa, kde lidé trpí nedostatkem. Prosíme, abychom my, kteří máme všeho dost, na ně pamatovali v modlitbách i v konkrétní, hmotné pomoci. Za to Tě, Pane, prosíme.

Vyslyš, prosíme, naše tiché, i hlasité prosby, se kterými se na Tebe nyní obracíme.

Spolu s celým Tvým lidem k Tobě, Pane, voláme jako ke svému Otci:

„Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dejž nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen.“

Ohlášky:

Poslání: Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem! 2K 5,19n

Požehnání: Kéž rostete v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jemu buď sláva nyní a až do dne věčnosti.

2Pt 3,18

Píseň: 487